

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 522/2017-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Urban s. r. o., Slanská Huta 77, Košice-okolie, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos 159/2016-75 z 20. októbra 2016 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a jeho oznámením č. 48536/2017-61/D/352 z 30. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie

svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s čl. 2 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Tos 159/2016-75 z 20. októbra 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) a jeho oznámením č. 48536/2017-61/D/352 z 30. augusta 2017.

Z obsahu podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 PP 40/2008 z 23. júna 2008 podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 25/2000 zo 14. novembra 2000 v trvaní 11 rokov nepodmienečne a rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 156/2006 z 30. novembra 2006 v trvaní 5 mesiacov nepodmienečne, pričom mu bola určená skúšobná doba v trvaní 7 rokov. Uznesenie okresného súdu sp. zn. 3 PP 40/2008 z 23. júna 2008 nadobudlo právoplatnosť 23. júna 2008 a skúšobná doba plynula od 23. júna 2008 do 23. júna 2015. Okresný súd svojím uznesením č. k. 3 PP 40/2008-62 z 21. júna 2016 rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe neosvedčil a zvyšok trestu odňatia slobody z trestu uloženého rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 T 25/2000 zo 14. novembra 2000 v trvaní 3 rokov 1 mesiaca a 1 dňa a z trestu uloženého rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 156/2006 z 30. novembra 2006 v trvaní 5 mesiacov vykoná. Krajský súd napadnutým rozhodnutím zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 PP 40/2008-62 z 21. júna 2016. V ďalšom sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu, ktorý ju uznesením č. k. III. ÚS 140/2017-12 z 28. februára 2017 odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Následne sťažovateľ postupom podľa § 371 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) podal ministerstvu spravodlivosti podnet na podanie dovolania, ktorý bol vybavený oznámením ministerstva spravodlivosti č. 48536/2017-61/D/352 z 30. augusta 2017 ako neopodstatnený. V ostatnom podal sťažovateľ opätovne sťažnosť ústavnému súdu.

V podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ v súhrne v prvom rade poukázal na to, že „... Okresný súd Trnava a rovnako i Krajský súd v Trnave ako sťažnostný súd pri svojom rozhodovaní vychádzali len zo skutočností a podkladov, ktoré mali k dispozícii a vyžiadali si len od orgánov Slovenskej republiky a nijakým spôsobom neprihliadli na skutočnosť, že Sťažovateľ od roku 2013 nepretržite žil a pracoval v zahraničí, konkrétne vo Veľkej Británii. Okresný súd Trnava a ani Krajský súd v Trnave si nevyžiadali správy od príslušných orgánov cestou dožiadania, z ktorých by bolo zrejmé, či sa odsúdený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] dopustil v skúšobnej dobe na ich území trestného činu, priestupku alebo iného správneho deliktu, a rovnako si ani nevyžiadali potrebné správy napr. od zamestnávateľa Sťažovateľa.“. Podľa názoru sťažovateľa teda „... oba súde si tak v dostatočnom rozsahu nezabezpečili dostatočné dôkazy potrebné pre komplexné posúdenie osvedčenia sa Sťažovateľa po podmienечnom prepustení z výkonu trestu na slobodu, v dôsledku čoho nemožno považovať konštatovanie Krajského súdu v Trnave o potrebnom rozsahu zistení skutočností, ktoré bez pochybností preukazujú nevedenie riadneho života Sťažovateľa, ani za vecne a právne správne a v žiadnom prípade ani v súlade so zákonnou požiadavkou zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností, a tým ani za zákonné“. V dôsledku uvedeného sťažovateľ podal podnet na podanie dovolania ministerstvu spravodlivosti, v ktorom „... jasne a zrozumiteľne predstrel dôvody pre ktoré je podľa jeho názoru daný dôvod na podanie dovolania zo strany ministerky spravodlivosti SR ako jedinej oprávnenej osoby na podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 2 Trestného poriadku“. Sťažovateľom predstreté dôvody sú rekapituláciou dôvodov už predstretých voči napadnutému rozhodnutiu krajského súdu a spočívajú v nedostatočnom zistení skutkového stavu potrebného na rozhodnutie v tom smere, že do jeho správania v skúšobnej dobe nebola zahrnutá doba jeho pobytu v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska, v ktorom žil a pracoval po dobu troch rokov, a teda že si vo veci konajúce súde nezabezpečili všetky relevantné podklady potrebné pre rozhodnutie vo veci.

V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„6.1 Krajský súd v Trnave svojim uznesením č.k. 5Tos/159/2016-75 zo dňa 20.10.2016 porušil základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež aj právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súčasne i porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

6.2 Listom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 48536/20/7-61/D/352 zo dňa 30.08.2017 bolo porušené základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež aj právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súčasne bol porušený čl. 1 ods. 1 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

6.3 Uznesenie Krajského súdu v Trnave č.k. 5Tos/159/2016-75 zo dňa 20.10.2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6.4 Sťažovateľovi ... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia... “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu

(sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa čl. 2 ods. 2 listiny štátnu moc možno uplatňovať iba v prípadoch a v medziach ustanovených zákonom, a to spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

II.A

K namietanému porušeniu označených práv postupom a uznesením krajského súdu č. k. 5 Tos 159/2016-75 z 20. októbra 2016

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol...

Ústavný súd v predmetnej veci zistil, že vo vzťahu k sťažovateľom označenému uzneseniu krajského súdu č. k. 5 Tos 159/2016-75 z 20. októbra 2016 už ústavný súd rozhodol, a to svojím uznesením č. k. III. ÚS 140/2017-12 zo 28. februára 2017, v ktorom sťažnosť vedenú pod sp. zn. Rvp 179/2017 odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15. mája 2017. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd by mal opätovne konať a rozhodovať vo veci, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť odmietol pre jej neprípustnosť [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

II.B

K namietanému porušeniu označených práv postupom ministerstva spravodlivosti a jeho oznámením č. 48536/2017-61/D/352 z 30. augusta 2017

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

Z oznámenia ministerstva spravodlivosti č. 48536/2017-61/D/352 z 30. augusta 2017 vyplýva, že:

«Vykonaným prieskumom napadnutého uznesenia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, bolo preukázané, že na podanie dovolania v tomto prípade nie je dôvod podľa § 371 ods. 2 Tr. por.

Dovolací dôvod podľa uvedeného ustanovenia je daný vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienenečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone zvyšku trestu po podmienenečnom prepustení.

V prípade obvineného sa neuplatnila zákonná fikcia o jeho osvedčení v skúšobnej dobe. Skúšobná doba obvinenému trvala od 23. júna 2008 do 23. júna 2015. Okresný súd Trnava v predmetnej veci rozhodoval na verejnom zasadnutí dňa 21. júna 2016, a teda do roka od uplynutia skúšobnej doby v zmysle § 68 ods. 4 Tr. zák. Moment nadobudnutia právoplatnosti uznesenia o neosvedčení obvineného v skúšobnej dobe je s ohľadom na zákonné znenie uvedeného ustanovenia irelevantný.

Tomuto názoru dáva za pravdu i konštantná judikatúra najvyšších súdnych autorít. Tá sa k tejto otázke vyjadrila v súvislosti s podmienenečným odkladom výkonu trestu odňatia slobody podľa §§ 49 a 50 Tr. zák., pričom túto možno analogicky aplikovať aj na inštitút podmienenečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody podľa §§ 66 až 68 Tr. zák. Podľa názoru najvyššieho súdu k tomu, aby nenastali účinky uvedené v ustanovení § 50 ods. 5 Tr. zák. [§ 68 ods. 4 Tr. zák.] stačí, že súd do roka od uplynutia skúšobnej doby rozhodol, že sa podmienenečne odložený trest vykoná. Nie je potrebné, aby toto rozhodnutie sa stalo právoplatným pred uplynutím jednoročnej lehoty (Tz 15/1965). S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky, keď uviedol, že zo znenia ustanovenia § 50 ods. 5 Tr. zák. [§ 68 ods. 4 Tr. zák.] nevyplýva súdu povinnosť vydať najneskôr do uplynutia uvedenej lehoty (lehoty jedného roka od uplynutia skúšobnej doby) právoplatné rozhodnutie (I. ÚS 121/2016).

V zmysle uvedeného, tak nie je ani správny záver, že by bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej sadzby, resp. bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon v danej veci nepripúšťa v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Rovnako tak sú i bezpredmetné úvahy o nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku a nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia § 68 ods. 4 Tr. zák. v spojení s § 68 ods. 2 Tr. zák. (dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.).

Ministerstvo spravodlivosti nezistilo, že by konaním Okresného súdu Trnava či Krajského súdu v Trnave bolo závažným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Tento dovolací dôvod je daný

predovšetkým vtedy, ak obvinený v konaní nemal obhajcu, aj keď ho podľa zákona mal mať. Dôvod povinnej Obhajoby podľa § 37 Tr. por. v prípade obvineného zistený nebol a odhliadnuc od toho, obvinený bol v konaní zastúpený obhajcom.

Vedením riadneho života v skúšobnej dobe treba rozumieť najmä dodržiavanie právnych noriem, plnenie pracovných, rodinných a ďalších občianskych povinností. Znakom riadneho života je i beztrestnosť, hoci nemusí samo o sebe vždy znamenať, že podmiennečne odsúdený vedie riadny život a naopak. Dôvodom na rozhodnutie, že trest, ktorého výkon bol podmiennečne odložený, sa vykoná, je nielen skutočnosť, že podmiennečne odsúdený spáchal v skúšobnej dobe ďalší trestný čin ale aj skutočnosť, že inak nežil riadnym životom, alebo nevyhovел uloženým podmienkam. Jedným zo základných znakov riadneho života je dodržiavanie právneho poriadku. Ak podmiennečne odsúdený v skúšobnej lehote závažným spôsobom poruší právne normy, najmä tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil. Podmienka vedenia riadneho života je splnená najmä vtedy, ak podmiennečne odsúdený plní základné povinnosti občana tak v súkromnom živote, ako aj voči spoločnosti. Riadny život preto nemožno stotožňovať len s bezúhonnosťou.

Samotné ustanovenie § 68 ods. 2 Tr. zák. upravuje spôsob ukončenia podmiennečného odsúdenia, pričom stanovuje podmienky, ktoré musia byť kumulatívne splnené pre kladné rozhodnutie súdu o tom, že podmiennečne odsúdený sa v skúšobnej dobe osvedčil. Vedenie riadneho života je jednou z podmienok, ktorej splnenie skúma súd, pričom nikde v zákone nie je expressis verbis stanovený obsah tohto pojmu. O vedení riadneho života, resp. osvedčení alebo neosvedčení sa páchatel'a rozhoduje súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti. Je na súde, aby komplexne posúdil celý spôsob života obvineného počas skúšobnej doby.

Samotné závery súdu ohľadom vedenia riadneho života tak spadajú do rozhodovacej činnosti súdu, ktorá v prípade odlišného názoru nemôže byť považovaná za porušenie zákona a v dôsledku toho naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 2 Tr. por.

Napadnutým rozhodnutím ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo, nedošlo k porušeniu zásady ne bis in idem. Uznesením Okresného súdu Trnava zo dňa 23. júna 2008 bol obvinený podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. V takom prípade si

obvinený mal byť vedomý toho, že toto rozhodnutie je spojené s podmienkou, že sa bude v skúšobnej dobe riadne správať a vyhovie uloženým podmienkam.

Skúšobná doba slúži jednak na výchovný vplyv na páchatel'a, ak je to potrebné, ako aj na to, aby sa preukázalo, že účel trestu možno dosiahnuť i bez nariadenia výkonu trestu odňatia slobody, a to z dôvodu, že páchatel' viedol v skúšobnej dobe riadny život, prípadne vyhovel uloženým podmienkam, primeraným obmedzeniam alebo povinnostiam.

V prípade ak obvinený nevedie v skúšobnej dobe riadny život, súd rozhodne o tom, že sa neosvedčil a zvyšok trestu vykoná, preto takéto rozhodnutie nemožno vnímať ako trest za spáchanie priestupku či viacerých priestupkov, ale ako následok nedodržania podmienky, za ktorej došlo k uloženiu podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Konajúce súdy neporušili zákon, keď si nevyžiadali potvrdenie o bezúhonnosti obvineného počas jeho života vo Veľkej Británii ako aj potvrdenie od jeho zamestnávateľa vo Veľkej Británii. Trestný poriadok je založený na kontradiktórnosti, ktorá sa prejavuje aj pri dokazovaní. V zmysle toho sú podľa § 2 ods. 10 Tr. por. povinné obstarávať dôkazy primárne procesné strany. Z dôkazov, ktoré boli súdu predložené, tento ich mal za dostatočné pre rozhodnutie o neosvedčení obvineného, tzn. že z predložených dôkazov bolo dostatočne zrejmé, že v skúšobnej dobe nevedol riadny život.

Vzhľadom na vyššie uvedené Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky vo veci dovolanie podávať nebude a Váš podnet odkladá.»

Ústavný súd vychádzal pri posúdení tejto časti sťažnosti zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné, a ich vyčerpanie teda nie je podmienkou prípustnosti sťažnosti (II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07, IV. ÚS 277/08, III. ÚS 214/2010). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku (v spojitosti s § 371 ods. 2 Trestného poriadku) nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a z hľadiska trestného procesného práva ho možno považovať iba za informáciu Ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť podnetu. Je na úvahe

ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či podá alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 585/2012, I. ÚS 73/2015, I. ÚS 417/2015, II. ÚS 268/2012, II. ÚS 827/2014, IV. ÚS 471/2011, III. ÚS 435/2010, III. ÚS 214/2010).

Z tohto dôvodu ministerstvo spravodlivosti nemohlo odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním spôsobiť namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo len na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho vybavenia ho vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitrárny alebo ústavne neakceptovateľný (III. ÚS 214/2010). V dôsledku uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd v širšom poukazuje na svoju ustálenú judikatúru z ktorej vyplýva, že vo svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, ktoré spočíva okrem iného na interpretácii právnych predpisov z hľadiska ich účelu a zmyslu, pričom pri riešení (rozhodovaní) konkrétnych prípadov sa nesmie opomínať, že prijaté riešenie (rozhodnutie) musí byť akceptovateľné aj z hľadiska všeobecne ponímanej spravodlivosti (IV. ÚS 1/07, IV. ÚS 75/08, I. ÚS 57/07, I. ÚS 82/07, IV. ÚS 182/07, II. ÚS 410/2010). Priorizovanie formálnych požiadaviek vyplývajúcich z noriem bežného zákonodarstva (formálne poňatie právneho štátu) môže totiž v konkrétnych súdnych konaniach (alebo iných právom upravených konaniach pred orgánom verejnej moci) viesť k rozhodnutiam, ktoré budú v zjavnom rozpore s účelom a zmyslom príslušnej právnej úpravy, resp. v okolnostiach veci v kontexte podaných účelových návrhov na postup súdu návrhmi nadbytočnými, ktorých cieľom je/bude úmyselne spomaliť/sťažiť postup súdu v konaní v rozpore so zásadou hospodárnosti konania.

Ústavný súd teda neprístupuje k vyhoveniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne aj podľa čl. 36 ods. 1 listiny) vrátane práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012). V okolnostiach sťažovateľovej veci sa pre posúdenie jej merita javí ako relevantná tá skutočnosť, že počas plynutia skúšobnej doby sa sťažovateľ dopustil konania zakladajúceho pre súd možnosť rozhodnúť o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe, a to na území Slovenskej republiky, pričom spôsob jeho správania počas doby jej ďalšieho trvania, teda v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska, tvoril len jej parciálnu časť a bolo jeho povinnosťou viesť riadny život počas celej tejto posudzovanej doby.

Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy (ako aj čl. 2 ods. 2 listiny) patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom ministerstva spravodlivosti a jeho oznámením č. 48536/2017-61/D/352 z 30. augusta 2017, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017